

N:o 28.

Af herr **P. Pehrsson** i Åkarp, *angående ändrad lydelse af 22 och 24 §§ i 15 kap. strafflagen.*

Under de strejker, som sistlidet år förefallit, har man vid flera tillfällen kunnat iakttaga, att lagen ej innehåller tillfyllestgörande stadganden angående det våld eller hot, de strejkande utöfva. I det fallet att någon tvingats att deltaga i arbetets inställelse eller hindrats att återgå i arbete eller att antaga erbjudet arbete synas visserligen bestämmelserna i 15 kap. 22 och 24 §§ strafflagen stränga nog; men har en arbetare tvingats att deltaga i arbetsinställelse eller hindrats att återgå i arbete eller att antaga erbjudet arbete, lär der följden blifva, att han antingen öfvergår till de strejkande eller försvinner från skådeplatsen. Då i sådant fall målsegare vanligen icke kan framställas, lär åklagaren svårigen kunna utföra någon talan och ansvar ej heller förekomma. Der åter arbetare, som i angifvet syfte utsättes för våld eller hot, är så fast och modig, att han trotsar de strejkande och fortsätter med arbetet, kan brottet endast bedömas efter 14 kap. eller efter 15 kap. 23 § strafflagen. Straffet varder högst sex månaders fängelse, der ej misshandeln varit dess gröfre; och åklagaren kan ej (såvida ej våld föröfvats under vissa omständigheter, såsom t. ex. å allmän väg) beifra brottet, utan tillkommer sådant i allmänhet målseganden ensam. Flera exempel på sådan tillämpning af lagen finnes.

Det våld eller hot, de strejkande använda mot så kallade strejkbrytare, är dock icke ett brott endast mot den arbetare, som blir föremål för detsamma. Det riktas fullt lika mycket mot den arbetsgifvare, man vill hindra att drifva sin rörelse, liksom mot arbetare, hvilka kunna

vara sinnade att hos honom antaga arbete. Det synes mig därför, som om åklagaren borde berättigas att åtala jemväl försöket att tvinga någon till deltagande i arbetsinställelse eller att hindra någon att återgå till arbete eller att öfvertaga erbjudet arbete, samt att ett sådant försök bör drabbas af det ansvar, som stadgas i 15 kap. 22 § strafflagen.

Med anledning häraf tillåter jag mig föreslå,

att Riksdagen för sin del måtte antaga följande:

Lag om ändrad lydelse af 22 och 24 §§ i 15 kap. strafflagen.

Häri genom förordnas, att 22 och 24 §§ i 15 kap. strafflagen skola erhålla följande ändrade lydelse:

22 §.

Tvingar någon utan laga rätt, eller med missbruk af sin rätt, genom våld eller hot, annan att något göra, tåla eller underlåta, straffes högst med straffarbete i två år, i de fall, der gerningen ej med svårare straff särskildt belagd är.

Lag samma vare, der man, på sätt nu är sagdt, försöker tvinga någon till deltagande i arbetsinställelse eller hindrar någon att återgå till arbete eller att öfvertaga erbjudet arbete.

24 §.

Brott, som i 22 § 1 mom. sagdt är, må ej åtalas af allmän åklagare, der ej målseganden angifver det till åtal eller genom brottet någon tvingats att deltaga i arbetsinställelse eller hindrats att återgå till arbetet eller att öfvertaga erbjudet arbete; ej heller må brott, som i 23 § sägs, åtalas af annan än målsägande.

Stockholm den 23 januari 1899.

Pehr Pehrsson,
Åkarp.
